

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 136.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001163456/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Her i Salzingen forlod de jo Vognen, og det blev aftalt, at de om Aftenen skulde møde den ved Ettenhausen, hvis Vejen dertil fra Möhra da var nogenlunde fremkommelig, — ellers maatte de jo vende tilbage og tage den i Salzingen igjen.

Straks udenfor den lille By kom de over Werra, men Martin saae ikke videre paa den; den mindede ham om Elben og Magdeburg-Tiden, fordi den var saa stor. — Men nu kom der en dejlig Vej, med mange høje Bakker og Skove. — Pludselig, da de havde steget længe og lige var vandret igjennem en Skov, saae de nedover en stor, aaben Dal, og en Kone, de talte til, sagde, at det var Möhra, de saae, midt ude i Dalstrøget.

Fra nu af var Tanken stadig over Martin om, at her havde hans Fader og hans Slægt gaaet og arbejdet, — ikke et Sted de for det første kunde komme, uden at hans Fader jo nok skulde have været der, — og Martin havde saadan en underlig Følelse af, at alt, hvad hans Fader havde levet, det var mundet ud i det, at holde ham, Martin, til Bogen, forat han kunde blive til noget, der var mere end hans Faders. Men tillige kom det Martin saa besynderligt for: at han nu førte Ursula Schalbe ind i hele den Verden, — det gjorde Turen saa sært hjemlig, uden at han dog kunde forklare sig hvordan.

Nede i Engene omkring Byen, — og igjennem dem gik Vejen, — var der fuldt af Høbjærgningsfolk; man var ved at kjøre Høet ind. Der løb to smaa Dreng og legede med en Hund imellem Høstakkene; Martin syntes, det var ham selv og hans Broder Jakob, — saa godt lignede det alt-sammen hans Barndom.

Aa, han havde ikke lugtet den Blanding af Engduft og Køer, siden han rigtig var hjemme. — — Det vilde have været ham saa naturligt at kysse Jomfru Ursula, som gik der ad Fodstien lige ved Vejgrøften, — men det vilde rigtignok ikke have faldet naturligt ud bagefter!

De standsede ved et Gjæstgiveri, og Martin vilde have forlangt noget at drikke; men der kom en Flok Børn ind i Skjænkestuen, der vist var skurvede, de var da ganske fulde af Saar i Hovedet, — og saa skammede han sig paa sin Stambys Vegne og spurgte, om der ikke var en anden

Kro. Det var Børnene ogsaa meget uegennyttig villige til at forklare: der var længer henne i Byen en meget bedre Kro, der hed: *Den vilde Morian*. Martin spurgte tillige, om de ikke kunde sige ham, hvor Heinz Luthers Gaard laa. Det var hans Farbroder. — »Jo, det er den her lige overfor,» svarede Børnene.

Da maatte Martin vende sig om, for Børnene kunde vist let see, at han var lige ved at græde. — Han kom ud af Døren, men kunde hellerikke skjule sin Bevægelse for Jomfru Ursula og hendes Brødre. Han kunde for Taarer daarligt nok see sig for, hvor han gik, men bad dem da følge med ind, — for det var jo hans Faders Fødegård.

Han mærkede paa sin Slægt, hvor fornemme og ansete Schalberne maatte være; for baade hans Farbroder og hans Kone og deres Børn blev helt tilbageholdne, da de fik Navnet at vide. Han selv steg vist ogsaa i deres Anseelse, siden han kom i saadant et Selskab. — Stadig havde han ondt ved at blive rigtig Herre over sin Bevægelse; det var dog underligt saadan at see sit eget Kjød og Blod, — der var en Lighed med hans Fader, vist ogsaa med ham selv, som han sletikke havde kunnet tænke sig, — de havde jo dog aldrig seet hinanden før, — at de saa kunde gaa og blive saa eens.

Saadant noget videre vilde det ikke blive til med Bekjendtskabet, skjønt hans Slægtninge var meget venlige imod ham, — men de kunde jo saa godt forstaa, at han og hans Ledsagere ikke kunde blive der længe, — den Slags Folk kunde jo have saa mange Ærinder. — Noget efter, at de var blevne bevartede, drog de saa af igjen — ud forat see paa Ornegnen.

Martin kunde ikke sige ret meget, hellerikke naar Ursula og han var ene, — og det skete flere Gange, fordi Brødrene gjorde smaa Løb op paa Højdepunkter, hvorfra de bedre kunde see ud. Men han var saa underligt spændt for — og draget til mere end een Side paa samme Tid, uden at kunne faa disse Dragelser bragt sammen. Hverken Ursula eller hendes Brødre kunde jo dog forstaa noget, som kun angik hans Barndom og dens Sorger og Glæder — eller hans Slægt.

Efter nogle Timers Forløb kom de tilbage til Möhra, og gik saa ind i denneher anden Kro, *Den vilde Morian*, — og dér var det dejligste Øl, der gjorde Christian og